

לסוגיית מדינת היהודים כ"טירוף נעלה"

טור העורך

רב חשיבות בעוצמה לאומית המתבטא בעובדה שהתוצר הישראלי גבוה מן התוצר המשותף של מצרים, ירדן וסוריה גם יחד - הינו תרומה רבת חשיבות בכושר שרידותה של מדינת היהודים.

לצד ההישג הכלכלי המרשים המושג - בהעדר אוצרות טבע - ברובו המוחלט בכוח הכישרון, היזמות והעוצמה הטכנולוגית, רשאית ישראל להתגאות בשורה ארוכה של הצלחות נוספות שאף הן חסרות תקדים בקני המידה המקובלים. כך התופעה הדמוגרפית של העלייה. יש לזכור שהעלייה למדינת היהודים - בניגוד להגירה לארה"ב למשל - כרוכה בסכנת נפשות. אחרי ככלות הכול ישראל היא המקום המסוכן ביותר ליהודים בתבל ומספר ההרוגים בה בשל היותם יהודים עולה כמה וכמה מונים על כלל הקורבנות היהודים בעולם כולו מאז השואה. מבט חטוף במפת המזרח התיכון מציג את "פיסת החול הזעירה לחופו של הים התיכון" (הביטוי של ג'ורג' שטיינר) המוקפת מכל צדדיה במבקשי נפשה מן האוקיאנוס האטלנטי ועד המפרץ הפרסי. אם להוסיף לכך את האיום החוזר חדשות לבקרים מטהרן בדבר כוונת "מחיקתו מן המפה של הגמד הציוני", קשה שלא להסכים כי העלייה לישראל היא מעשה שלא ניתן להגדירו בערכים נורמטיביים של שפיות נפש, קל וחומר של שיקול דעת. והנה, למרות הכול, בששים שנות קיומה אוכלוסיית היהודים במדינה כמעט והכפילה עצמה, מ-600 אלף ל-5.5 מיליון, ובארץ ישראל היום, לראשונה מזה אלפיים שנה, נמצא הריכוז הגבוה ביותר של העם היהודי בתבל. תופעה שאין לה אח ורע בתולדות הדמוגרפיה וספק אם מישוהו מבין אבות הציונות העז לחלום עליה.

תחייתה של העברית שנקברה בסידורי תפילה, חילוצה של ארץ ישראל מן החורבן שהערבים הביאו על הארץ הטובה לאחר שהפכוה למדבר שממה, הקמת צבא המכה שוק על ירך את אויביו הרבים, ייצור עצמי של מערכות נשק מן המתקדמות בעולם, כל אלה ועוד, בהתחשב

המתבונן במדינת היהודים ממרום ששים שנותיה, מבלי לעמוד על זרמי העומק הממוטטים את יסודותיה מבפנים, אינו יכול שלא להתפעל. אכן, הקנקן נאה. עם תוצר מקומי גלמי לנפש של \$33,000¹, נמנית ישראל עם 22 המדינות העשירות בתבל. תופעה יוצאת דופן אם ניקח בחשבון ולו שלושה גורמים אובייקטיביים בלבד המונעים מישראל הישג כלכלי טוב אף מזה.

התמ"ג הוא מכפלת מספר המועסקים במשק בתוצר למועסק. אולם השירות הצבאי והמילואים מורידים את מספר המועסקים בישראל ב-10% לעומת המספר במדינות המקדימות אותה בטבלת ההכנסה הלאומית לנפש. פיגור בעוד 10% נובע בחלקן השולי בכוח העבודה של הנשים במגזר הערבי והחרדי. תוספת של 20%, קרי: תוצר לאומי של 40,000 בקירוב היו מקדמים אותה למקום ה-18, בין המדינות העשירות בתבל.

מלחמות ישראל עלו לה באבדן חמש שנות תוצר לפחות. כימות מדויק בנושא זה הוא אמנם בעייתי, אך גם הזהירים שבין הכלכלנים מסכימים כי אלמלא אובדן זה הייתה ישראל תופסת מקום בעשירייה הראשונה של המדינות העשירות בתבל יחד עם שיאניות ההון דוגמת ארה"ב, קנדה, יפאן, נורבגיה, אירלנד ושוויץ.

הוצאות הביטחון, הגבוהות בישראל פי שלושה ואף יותר מן הממוצע במדינות המערב וכן החרם הערבי המייקר במידה ניכרת את היצוא הישראלי, גורעים אף הם מספר מקומות בעשירייה הראשונה. הנה כי כן, אילו נהנתה מדינת היהודים מתנאים רגילים העומדים לרשותה של כל מדינה מתקונת, סביר להניח כי הייתה נמנית עם צמרת העושר העולמי. למותר לציין שההיבט הכלכלי - מרכיב

1 תמ"ג (תוצר מקומי גלמי לנפש), הנתונים על פי פרסומי קרן המטבע הבינלאומית לשנת 2007.

במגבלות הרציונל הקיומי של ישראל - הנאלצת להלחם על חייה כשידה האחת קשורה לה מאחור - אכן תואמים את אחדות הניגודים הדיאלקטית הבאה לביטוי בחלקו השני של ההיגד המופלא מפי חז"ל:

"עם ישראל נמשל לעפר ונמשל לכוכבים - כשהן יורדין - יורדין עד עפר. וכשהן עולין - עולין עד לכוכבים" (מגילה ט"ז)

אולם מקץ הטפיחה העצמית על השכם בנוסח חוברות ההסברה של הסוכנות היהודית, מן הראוי לבחון את המצב לאשורו, וזאת ללא אטמי האוזניים וכיסויי העיניים מאסכולת בוני עולמות וירטואלים של משאלות לב, חסודות אמנם, אולם נעדרות קשר למציאות.

המבוא ה"כלכלי" הקצר נועד להאיר - אכן באור יקרות - את ההיבט הפחות מעודד של הנוסחה מבית חז"ל - המצוטטת לעיל, והוא זה - ולא במקרה - הפותח את חלקה הראשון של המובאה.

הנה כי כן, השאלה ממנה אין מנוס היא: האומנם היה טעם ב"טירוף הנאצל" (Majestic Madness) [ההגדרה היא של אורד וינגייט], או לחילופין, בעלייה בחומה של אבות הציונות ומגשימיה בעידן הישוב ולאחר קום המדינה?

האכזבה מן האמנציפציה שהוסיפה על השנאה הנוצרית לעם צולבי המשיח אנטישמיות חילונית גרועה ממנה; החשש מאובדן העם היהודי בתהליך של התבוללות; מהפכת "אביב העמים" והתגבשות התודעה הלאומית באירופה; רוחות הקומוניזם המנשבות מרוסיה והצמיחה המהירה של המחנה החילוני בקרב יהודי מזרח אירופה, כל אלה ועוד הפיחו רוח חיים ב"יהודי החדש" מאסכולת אבות הציונות וב"מדינת היהודים" של הרצל שקמה למרבה הפלא בניגוד לכל רציונל היסטורי המוכר לנו מקורות העמים.

אלא שהכשל בתפיסתו הציונית של הרצל באשר רציונל הקיומי של מדינת היהודים בא לידי ביטוי אצל חוזה המדינה באי הבנה יסודית של עיקרון האנטישמיות ממנה ביקש האיש לפטור את היהדות. קשה לתאר משפט פתטי יותר מן הקביעה המוגשת לקורא במבוא לספרו, לפיה: "עם יסודה של מדינת היהודים תחדל האנטישמיות בכל אתר ואתר..." וכיוון שכך, מוסיף המחבר וטוען כי מדינת היהודים לא תזדקק לצבא אלא לכוח שיטור להשלטת סדר. תפיסתו המשיחית של הרצל - ובמובן זה יכול היה בנימין זאב המתבולל לזכות בתחרות עם גדולי המשיחים בישראל - זכתה לסטירת לחי מצלצלת למחרת היווסדה של מדינת היהודים כאשר חמש צבאות ערב פלשו אליה בניסיון - מוצהר וגלוי - לסיים את מלאכתו של היטלר. מאז ועד היום עומדת ישראל מול מבקשי נפשה, אם במלחמות רבתי ואם ברצף בלתי פוסק של חבלה וטרור.

שלושת העשורים הראשונים - אם להתבונן בהם

מנקודת ראות בהווה - היו מופת של עמידה מול האויב כאשר האמונה בצדקת הדרך מעניקה לישראל רציונל קיומי, רציונל שמשך את עוצמתו מן האסכולה "הסוציאליסטית" שהובילה ההתיישבות העובדת על זרמיה בשטח, ובן גוריון ומפא"י בדרג מקבלי החלטות. היו אלה ימים שההתבוננות נכוחה היה פטורה מהבלי משיח ומחשיבה "קריאטיבית" ר"ל. האויב היה אויב, ועל רצח יהודים השיבה ישראל בפעולת תגמול רחבה וקטלנית והקימה ישוב על שמו של הנרצח, נוהג המקובל עוד מימי הישוב. כך קמו גבעת ברנר, מעלה החמישה, נתיב הל"ה וקריית שמונה. כאשר נפער חלון של הזדמנות היסטורית ונוצרו התנאים הבינלאומיים לפעולה, או כאשר רף הסיכון הצדיק זאת, יצאה ישראל למלחמת מנע מקפת דוגמת מבצע סיני ומלחמת ששת הימים.

השבר הגדול נתחולל עם "המהפך" ב-1977 ועליית "הימין" לשלטון. לא נדרשה אלא שנה מיום עלייתו של בגין לכס ראש הממשלה וכבר יצא משק ההדר הז'בוטינסקאי מרצע היהודי הרצוף מיהופץ, אותו מנחם מנדל שבתמורה לחיוך הפריץ ימכור את נשמתו. מסירת סיני למצרים וחורבן היישוב היהודי לא זו בלבד שהסיגו את הציונות לאחור אלא ששמטו מתחת לרגליה של מדינת היהודים את זכות קיומה.

קלותה הבלתי נסבלת של בגידת בגין בעולמו הרוחני, עליו התחנך ולמענו לחם כל חייו, היא עדות לעובדה שלא היה זה אלא מלכתחילה בניין קלפים שהתפורר באחת. תעתוע טרגי-קומי שהסתיר את ערוות חדלונו במליצות נבובות מהמנון בית"ר.

ואכן היה מי שהוסיף בית מסכם למלות ההמנון:

והנה מנחם
השם ירחם,
הגאון, הנדיב, האכזר...
הנה שב עלוב נפש
אל הסחי והרפש,
ואל גוב ריקבון ועפר.

הערצת האיש, הפיכתו לגיבור תרבות, הקמת מרכז בגין המפואר בירושלים, קריאת רחובות וכבישים מרכזיים על שמו, לא מגיעה אמנם לסחרור הנקרופיליה נוסח רבין, אך אינה רחוקה ממנה.

ההכלאה הקטלנית של הכשל האסטרטגי מזה והשחיתות המוסרית המסתווה בכזב ה"שלום" מזה היו קרש הקפיצה ממנו זינקה ישראל בסלטו מורטלה (ולמותר לציין שהדגש הוא על "מורטלה") אל אובדנה ואך טבעי הוא שאת מכירת הנותר מארץ ישראל מבצעים - כמי שכפה אותם השד - לבני את אולמרט, מי שנתחנכו על ברכיו של בגין.

כיצד יש להבין את התופעה? ההצעה המוצגת בזאת נעה על פני שני מישורים המשלימים זה את זה והם "עייפות

החומר" מזה, ו"השחיתות המוסרית" הטמונה עמוקות בתופעת היהדות, מזה.

עייפות החומר

שירו: "על עייפות החומר" כותב יעקב אורלנד:

הו, לו רק יכלתי לָנוּחַ מְעַט מְעַמִּי,
לְבָרַח מְנוֹכְחוֹתוֹ הָאֵינְסוֹפִית שֶׁל קִיּוּמִי;
קִמְעָה לְהַתְפַּוֵּר, לְהַתְפַּרֵּד, לְהַשְׁחֵק לְהַרְף-עֵן,
לְהִיּוֹת לֹא-כָלוּם, לְהַעֲלִים כְּמוֹ לֹא-אָרֶץ-וְשָׁמַיִם...

המשורר שם את הדברים בפי ריבונו של עולם הלאה ממלאכתו, אולם למותר לציין שכוונתו לעם סגולה שהרי בפתח השיר מזהיר הקב"ה: "אֲנִי אֶחְלִיף צוּרוֹת וְאֶתְגַּלֶּה בְּכֶם שׁוֹב תְּמִיד". ואם כך ריבונו של עולם אדון כל הארץ מה נלין על חבורת יהודי הגלות שנתקבצו ובאו היישר אל לוע הארי שמלעותיו פרושות מן האוקיאנוס האטלנטי ועד המפרץ הפרסי?

דומה כי אין צורך בנינוח היסטורי מפורט ומרחיק לכת על מנת להוכיח כי אין בהיסטוריה המודרנית - וקרוב לוודאי בהיסטוריה כולה - מקרה הדומה לזה של ישראל. קרי: אומה הניצבת מהיום הראשון להיווסדה "על קו הקץ", אם לצטט את נתן אלתרמן. השאלה היא אפוא כמה זמן ניתן לעמוד "על קו הקץ" מבלי להתמוטט ולקרוס תחת כובד האיום. צ'כוסלובקיה - המקרה ההיסטורי הקרוב ביותר לתופעה הישראלית - ידעה מצוקה שנים ספורות בלבד, חמש שנים לכל היותר. אולם למחרת ועידת מינכן, בראשית נובמבר 1938, קרסו הצ'כים תחתם וחודשים ספורים לאחר מכן, ב-15 במרץ 1939, כבש היטלר את הארץ ללא צורך בירייה אחת.

לא חמש כי אם שישים שנה חלפו וישראל טרם קרסה. אולם העמידה על קו הקץ גובה מחיר יקר. עייפות החומר דורשת מערך של מנגנוני הגנה. הראשון והמרכזי שבהם הוא הדחיקת המציאות ובניית עולמות וירטואליים תחתיה. ברמה הלאומית הדבר בא לביטוי במסע תבוסתנות נרחב במהלכו נמכר העתיד בתמורה לתעתועי ההווה. באופן זה הופכת ההונאה העצמית לתנאי קיומי הבא לשמור מפני קריסה נפשית גרועה וחמורה ממנה.

הקביעה הנודעת לפיה ישראל הוא עם לבדד ישכון, ספק אם היא נכונה אולם נראה שאין כל ספק באשר לתקפות חלקו השני של הפסוק: "ובגויים לא יתחשב". וזאת במובן הטרגי של העדר נכונות להתייחס אל הניסיון ההיסטורי שנצבר במהלך אלפי שנים והוא אשר העניק מסד ורצינות קיומי לאותם גויי הארצות. העלייה בחומה הציונית הביאה במרוצת השנים לקריסת מערכות. אינסטינקט ההישרדות הבסיסי הלך והתנוון ותחתיו חוללו מנגנוני ההגנה מערך שלם של הכחשת המציאות, החל בהונאה עצמית, עבור בתסמונת שטוקהולם וכלה בבניית עולמות וירטואליים שכל

קשר ביניהם לבין המציאות הוא מקרי בהחלט. הדוגמאות רבות מספור ומזה כבר הפכו לשגרה של יום יום ובכך זכו בלגיטימציה של כלל הציבור, הנה הסעיף הנוכחי שעל "סדר היום המדיני": שלום עם סוריה. הנחת היסוד - מעבר לרדיפת השלום הכפייתית של העם היושב בציון - היא כי התנהלותה של סוריה היא מופת של שמירה על הסכמים, וראו את השקט השורר על גבול הגולן.

גדודי הג'יהאד על גבולה הצפוני של ישראל הם לכל דבר ועניין יחידה בצבא סוריה וחיל החלוץ של איראן. מפקדת הג'יהאד שוכנת צפונה לדמשק; המודיעין כל כולו נמסר על ידי הצבא הסורי; האמל"ח, החל בנשק אישי וכלה במשגרי קטיושות נמסר למחבלי הג'יהאד על ידי סוריה או מועבר באמצעות דמשק מאירן. שינוע האמל"ח מסוריה ליחידות הג'יהאד במהלך מלחמת לבנון השנייה בוצע בגלוי ולאור היום. צילומים אין ספור מתעדים את דרכן של משאיות הצבא הסורי לחזית. בשנתיים שמהז המלחמה שדרגו הסורים את יכולת שיגור הטילים והכפילו את סדר הכוחות בשטח. די לעיין בכמה פרטים מן התמונה הקשה שצייר שאול מופז שר התשתיות בפני האמריקאים בביקורו האחרון בווישינגטון (אפריל 2008), על מנת להבחין בהסלמה מרחיקת הלכת שחוללה ומחוללת דמשק על גבולה הצפוני של ישראל. השלב הנוכחי במהלכו משתלטים איראן וסוריה על לבנון באמצעות שליח (by proxy). הג'יהאד מתרחש לנגד עינינו בימים אלו ממש (מאי 2008).

מזה מספר שנים שסוריה מכינה תשתית לפוטנציאל גרעיני. זאת בשיתוף פעולה טכני עם קוריאה הצפונית, ואסטרטגי עם איראן בעלת בריתה של דמשק המכריזה השכם והערב, בגלוי ובמוצהר, על כוונתה למחוק את ה"גמד הציוני מן המפה". השמדת הכור הגרעיני בצפון סוריה על ידי חיל האוויר (ספטמבר 2007) לא הותירה כל מקום לספק בנושא. האיום הסורי והגדרתה של דמשק כיישות מרכזית על ציר הרשע יחד עם איראן, צבר תאוצה וזכה לקפיצת מדרגה עם מסיבת העיתונאים המתקשרת בווישינגטון (אפריל 2008) בה הוצגו צילומים ועדויות מן הכור המושמד. לא, לא בתל אביב או ירושלים, יעדי הפצה, אלא בווישינגטון.

והנה בימים אלו ממש שולף ראש ממשלת מדינת היהודים את השפן הסורי מכובעו ואנו מתבשרים על משא ומתן המתנהל באמצעות צד שלישי, לקראת הסכם שלום עם דמשק תמורת מסירת הגולן לסוריה. באופן זה מושיט אולמרט את ידו למבקש נפשו על מנת לחלצו ממבוכת הגילוי הגרעיני, וכבונוס מיוחד מוסיף לו את רמת הגולן. אולם מעבר לטירוף המערכות וההשחתה המוסרית שבמסירת חבל ארץ אשר שימש קרש קפיצה לתוקפן הערבי; נוסף על הטרגדיה הצפויה של עקירת ציבור יהודי מארצו, מפר ראש הממשלה בגלוי את חוק הבגידה. הגולן הוא שטח ריבוני של מדינת ישראל. סעיף 97 ב' לחוק הבגידה, וזה לשונו, קובע:

מי שעשה, בכוונה ששטח כלשהו יצא מריבונותה של המדינה או ייכנס לריבונותה של מדינת חוץ, מעשה שיש בו כדי להביא לכך, דינו - מיתה או מאסר עולם.

הנה כי כן, החוק קיים בפועל, אולם לא יעלה על דעתו של איש, ובראש וראשונה בדעתו של היועץ המשפטי לממשלה להזהיר את העבריין לכאורה מפני העונש הצפוי לו. עוד זה מוסר את הגולן בבחינת פרס ניחומים לגרוע שבין אויבי ארצו, מנהלת שרת החוץ של ממשלת ישראל משא ומתן על מסירת ירושלים לארגון טרור המצהיר גלויות בחוקתו כי "שחרורה המלא של פלשתיין ועקירתו של הקיום הציוני, הכלכלי, הפוליטי, הצבאי והתרבותי." הוא ייעודו הלאומי ותכלית קיומו.²

העובדה שעל החוקה חתום מיוחדענו אבו מאזן, הבזוי שבין מכחישי השואה, מתכנן רצח הספורטאים במינכן, מפקד גדודי אל אקצא ואחראי אישית לרצח מאות ישראלים, המסית בגלוי לחיסול מדינתה של אותה מטרוניתא, כלל לא מעכירה את רוחה. להפך, זו לא תעלה למשכבה אם קודם לכן לא תצהיר לפחות פעמיים ביום כי כינונה של מדינת טרור בפאתי גוש דן הוא האינטרס העליון של ישראל. בהחלט ייתכן שהקורא את הדברים משמיע עתה פיהוק רחב ושואל: "וכי מה חידש העורך, והלוא הדברים ידועים." אולם זוהי בדיוק משמעות ההגדרה של "עייפות החומר" המביא לקריסת מערכות. אם הקורא המצוי מסוגל להתבונן בתמונה שלעיל בעיניים של אדם שפוי מבחוץ, ברור לו שהמדובר בתופעה קלינית שאין לה אח ורע בהיסטוריה המודרנית או בהיסטוריה בכלל. מקרה הבגידה הקרוב ביותר לענייננו הוא מקרהו של פיליפ פטן. אמנם כל השוואה בין גיבור ורדן לבין הצמד הנזכר לעיל הוא עלבון קשה לזכרו של המצביא הצרפתי ועלול לגרום לתקרית דיפלומטית, אך נסתכן ונציג את הנושא בתכלית הקיצור.

ב-1945, והוא בן 90 בעת ההיא, נאשם פטן בבגידה, קרי: במסירת שטחי מולדת לאויב הגרמני ובשיתוף פעולה עם הכובש. עונש המוות שהוטל על האיש הומתק למאסר עולם בהתערבותו של שרל דה גול, מי שזכר לזקן המופלג ומפקדו הנערץ בעבר, את חסד נעוריו בימי גדולתו במלחמת העולם הראשונה. הסנגוריה טענה שהיה זה פטן שהציל את צרפת שלאחר התבוסה, שכן אלמלא הסכים לתנאי הנאצים הייתה פריס נחרבת וצרפת הייתה חולקת את גורלה עם פולין ובריה"מ, וכי העובדה שהצליח להשאיר חלק נכבד מארצו תחת שלטון צרפתי, הוא המרב שניתן היה להשיג במצב של כניעה ללא תנאי.

לזכותו של פטן עמדו אפוא - בנוסף לגילו המופלג והעובדה שבעת המשפט היה האיש סנילי לחלוטין - לפחות

שני טיעונים רבי עוצמה. (1) העובדה שהיה גדול מצביאי צרפת מאז נפוליאון, פטריט ללא רב, גיבור ורדן, והדמות המכרעת בתבוסת הגרמנים בחזית צרפת במלחמת העולם הראשונה; (2) העובדה שהצליח לצמצם את הנוק בתבוסה הצרפתית ב-1940 ובכך שמר על צרפת מחורבן.

אולם, בשעת מבחן, החוק הצרפתי לא ידע רחס. בוגד הוא בוגד ועל גיבור האומה, לאחר שדרגותיו ועיטוריו נשללו במסדר ביזיון, הושת העונש המרבי בחוק, עונש מוות. התואר הנגזר משמו של האיש (pétainisme) היה לדיראון עולם.

לעומת פטן, הצמד לבני-את-אולמרט לא זו בלבד שאינם פועלים במערכת אילוצים ללא מוצא, אלא שבשלב זה עדיין מסוגל צה"ל למחות מעל פני האדמה, וזאת בהתראה של 24 שעות, את ארגוני הטרור של ערביי יש"ע. החל בפתח של אבו מאזן וכלה בחמס. אכן עדיין, אך המצב ישתנה מקצה אל קצה כאשר הגברת לבני תצליח להוציא את מזימתה מן הכוח אל הפועל, ומדינת טרור הנשבעת להחריב את ישראל תקום בפאתי גוש דן. המהלך המדיני הראשון של ישות ערבית עצמאית בארץ ישראל המערבית, יהיה צירופה לליגה הערבית וחתימה על ברית צבאית עם מבקשי נפשה של מדינת היהודים. ככל ברית צבאית, ייפתח המסמך במלים אלו: "כל התקפה על אחת מן המדינות החתומות על הברית תיחשב כהתקפה על כולן ותחייב את כולן להשיב מלחמה לתוקף." הנה כי כן, כל ניסיון של מענה ישראלי על שיגור רקטות על תל אביב, עלול יהיה להביא למלחמה כוללת. למותר לציין שמדינה המסוגלת לסבול פגזי מרגמה ומטחי רקטות מדי יום ביומו על עריה בדרום, למרות העובדה שמבחינה צבאית ניתן למנוע בנקל חרפה זו, לא תסתכן ביציאה למלחמה כוללת. לא לחינם כתב יצחק רבין - בעידן שפיות של האיש - כי: "מדינה פלשתינית תקום על חורבותיה של מדינת ישראל."³

דוגמה נוספת, הפעם בתוספת נופך טרגי-קומי, הוא התופעה הקרויה שמעון פרס. לית מאן דפליג כי אם נחפש אחר הדמות המכריעה במה שמכונה "תהליך השלום" במזרח התיכון החדש, שהחל בהסכמי אוסלו בספטמבר 1993, נמצא אותה בדמותו הגרוטסקית של האיש שנחת על כס נשיא ישראל בשנת 2007.

מערך הפגישות החשאיות עם ארגוני הטרור תוך הפרה גלויה של החוק הכתוב, ניזום וקיבל את ברכתו של שר החוץ שמעון פרס בעצה אחת עם סגנו יוסי ביילין זמן קצר לאחר ועידת מדריד. לא זו בלבד שאיש מן העבריינים המועדים לא הועמד למשפט ובא על עונשו, להפך. האשם הבכיר זכה במעמד של נשיא המדינה. העובדות מדברות בעד עצמן:

הטרור הערבי גבה במהלך 45 שנות קיום המדינה מאז מאי 1948 ועד ספטמבר 1993 - הוא המועד בו "פרץ

2 לניסח האנגלי: Complete liberation of Palestine, and eradication of Zionist economic, political, military and cultural existence ראו: Fatah Constitution, באתר של הפתח.

3 יצחק רבין, בספרו, פנקס שירות.

השלום על מדשאת הבית הלבן" (הביטוי של שמעון פרס) - 679 קרבנות בנפש ועוד למעלה מ-2000 פצועים. ב-12 שנים שחלפו מאז כניסת הסכמי אוסלו לתוקף ועד ספטמבר 2006 רצחו ערביי יש"ע (בחלק מן המקרים בשיתוף פעולה עם אחיהם, ערביי ישראל), למעלה מ-1,500 בני אדם, ופצעו קרוב ל-10,000, אולם מאחר ומעשי הרצח הסדרתיים מאז אוסלו נערכו בחלקם הגדול לא באמצעות רובים וסכינים כי אם בפיצוץ תופת, גדל במידה רבה חלקם של הפצועים קשה שחיהם ממילא אינם חיים ורבים מהם הולכים לעולמם במרוצת הזמן. מכאן שהנתון הממשי גבוה במידה רבה מן המספר הרשמי המובא לעיל. הנה כי כן, אם על בסיס שנתי שילמו היהודים ב-15 נרצחים בשנה עד ימי "פרוץ השלום", הביאו עלינו ימי השלום של ביילין את פרס 125 קורבנות בשנה, קרי: עליה של 830% (!) בקירוב. אם נבקש למקד את האשמה באחראי המיניסטריאלי למרחץ הדמים הסדרתי שהתחולל באותן שנים - רצח יהודים המקיף ביותר מאז השואה - נמצא אותו בדמותו של שמעון פרס. אולם לא זו בלבד שהאיש לא הובא לדוכן נאשמים, לא נדרש ממנו כל דין וחשבון על האסון שהביא על עמו, ולא סולק - בבחינת הרע במיעוטו - מכל תפקיד ציבורי, אלא שחודשים ספורים בלבד לאחר ספטמבר 2006, המועד המסכם את שנים-עשר שנות טרור מאסכולת השלום של פרס, נבחר האיש לנשיא מדינת היהודים. אין זה מקרה. נשיא ישראל הוא סמל המבטא את מהותה של המדינה, ואכן, אין אדם המבטא טוב יותר את ההכלאה הקטלנית של שפל מוסרי וטירוף מערכות, מתופעה טרגי-קומית זו הקרויה שמעון פרס, איור מוצלח לקביעתו של קרל מרקס, מי שהעיר: "כי טעות היסטורית החוזרת פעם אחת היא טרגדיה, טעות החוזרת בפעם השנייה היא פארה".

ואכן, כמה פעמים ניתן לחזור על הטעות? חורבן ההתיישבות בחבל עזה וצפון השומרון ומסירת השטח לאויב הפכו את עזה לקרש קפיצה של החמס ולבסיס קדמי של אירן על גבולה של ישראל. בדיוק כשם שהדבר קרה על הגבול הצפוני. ישראל מוקפת עתה מצפון ומדרום בארגוני טרור שהם חיל החלוץ של האויב המכריז גלויות כי כל כוונתו היא למחות את מדינת היהודים מן המפה. כיוון שכך היעד האסטרטגי של ממשלת אולמרט הוא להעתיק את האסון מן הדרום והצפון אל המרכז, קרי: אל פאתי גוש דן.

כיצד ניתן להסביר תופעה פתולוגית זו של ציבור השולח יד בנפשו? "ציבור" אמרנו, ולא ממשלת אולמרט. לבני, אולמרט ובני מינם מונעים מגורמים ונסיבות שלא מן העניין. נעדרי עמוד שדרה, כלואים בסד מנטאלי של תבוסתנות, חסרי הכשרה אינטלקטואלית בסיסית, ובמקרה של אולמרט - נאלצים להסתיר את קופת השרצים המושחתת התלויה להם מאחור. חבורה זו מרקדת לצלילי חלילה של התקשורת, של קונדוליסה המייצגת את הפן האנטישמי של מחלקת המדינה בווינגטון; של חבייר סולאנה והאיחוד האירופי, של איומי ח"כ זה אחר המאיים על המאזן הקואליציוני.

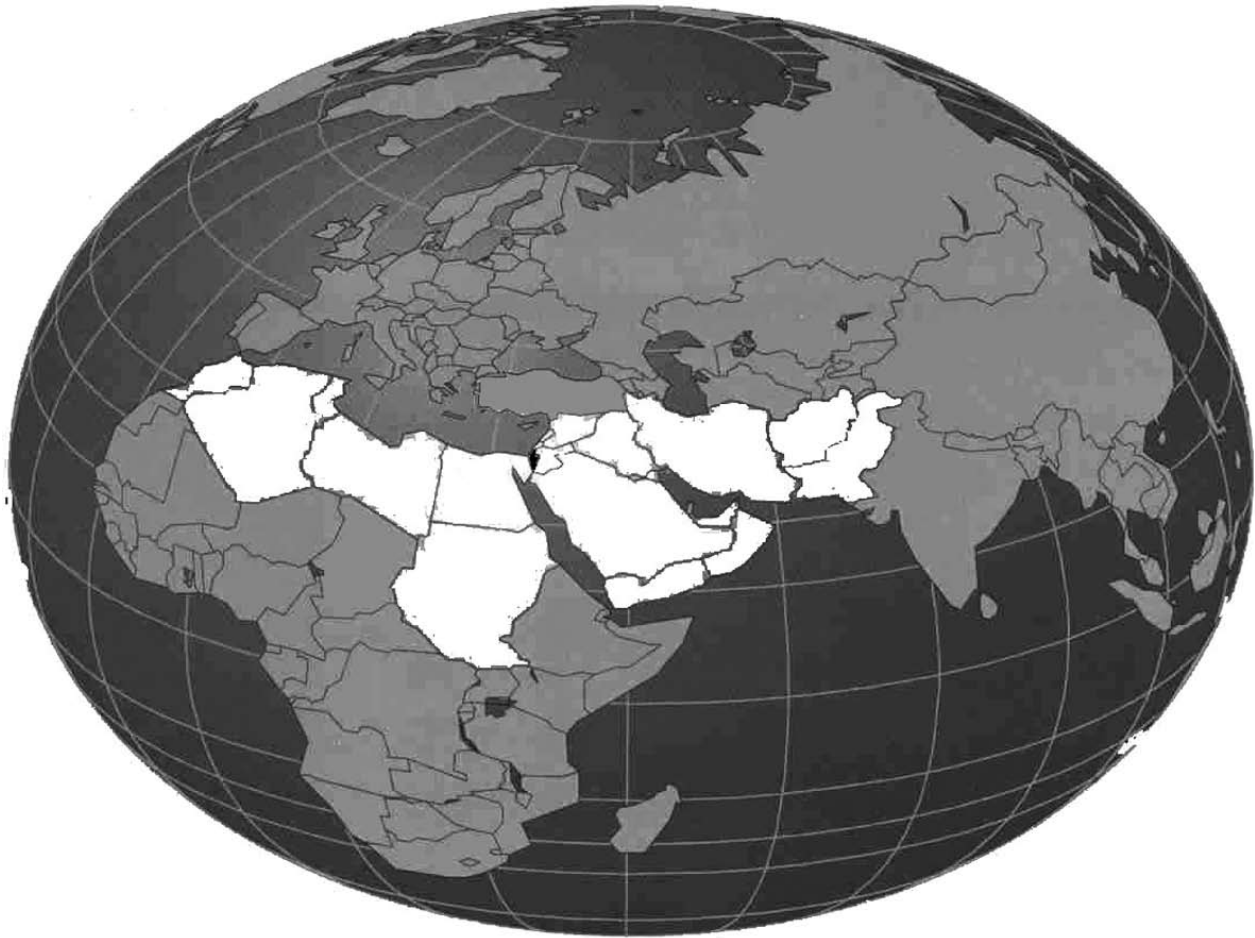
השחיתות המוסרית

אבל איפה הציבור? היכן מוכר החמוצים מן השוק הפטור מסבך רגשי הנחיתות של הפוליטיקאי המושחת, איפה נהג המונית מן המשל המוכן לתבוע למשפט את עברייני חוק הבגידה ולזעוק על החרפה שבמינויו של פרס? אכן, "עם ישראל איכה?!!" אם לשוב על קריאתו של חיים ויצמן הנואש מקול הדממה הדקה בו קבלו יהודי הגלות את הצהרת בלפור.

מכאן מלים ספורות על השחיתות המוסרית הטמונה עמוקות בנפש יהודי ומלווה אותו מקדמת דנא. בשנת 2005 ערכה הקהילה האירופית סקר דעת קהל בנושא מוקדי סכנה לאנושות. הנשאל נתבקש לדרג את המדינות בהתאם לסכנה שהן מהוות לשלום העולם. ממצאי הסקר היו כה מביכים עד כי עורכיו העדיפו לגנוז אותו. אולם הנתונים דלפו במהרה והסתבר כי בראש הרשימה ניצבת מדינת היהודים. ששה מתוך כל עשרה אירופים מצאו שישראל היא המוקד הראשי המסכן את שלום האנושות. מאחר ואת שורש הסכנה יש לעקור, נמצא שהרוב באירופה הנאורה, זו שנטלה חלק בהשמדת יהודי היבשת לפני כמה עשרות שנים בלבד, חוזרת ומצהירה שהשמדת מדינת היהודים תביא ברכה לשלום האנושות. אין צורך במחקר מעמיק על מנת להבחין שהאנטישמיות המערבית בכלל וזו האירופית בפרט, שבה והרימה ראש, והיהודי שב אל מעמד השעיר לעזאזל שנוח לתלות בו את חוליי התקופה. בשנות השלושים של המאה הקודמת היו אלה הנאצים, היום זהו האסלאם הנוטר כביכול למערב בשל תמיכתו בישראל ב"סכסוך הישראלי ערבי". העובדה הפשוטה שישראל בעצם מיקומה הגיאוגרפי היא המשלט הקדמי של הציביליזציה המערבית מול האסלמונאציזם המכריז גלויות כי בכוונתו להדביר את האנושות תחתיו - זוכה בעיני האירופי המשכיל לפרשנות הפוכה. "ישראל מתעמרת בפלשתינים ומכאן שנאת האסלאם אליה ובמעט השלכה, אל המערב כולו. יחדל הכיבוש המשחית בפלסטין, תישמט מתחת לרגלי העולם המוסלמי עילת הטינה אל אירופה" כך רוברט ליבנגסטון (Livingstone) ראש העיר היוצא של לונדון בהרצאה שנשא בפני ראשי המוסלמים בעירו.

אולם האנטישמי המצוי, על שתי שלוחותיו: הניאונאציזם מזה והשמאל האירופאי מזה, זקוק לבעלי ברית מקרב הקורבן המיועד. במסגרת הדמוניזציה של האדם היהודי והדה-לגיטימציה של מדינת היהודים יש לעדות מבפנים ערך מכריע. כמוהו כאותו "האידיוט המועיל" מאסכולת לנין המגיש על מגש של כסף את הקש האחרון לשבירת גבו של הגמל, נזעק השמאלן היהודי לעזרתם של עורכי ישראל. אם מארץ הקודש ואם מן הגלות הדוויה.

אין מקום להשוואה בין ישראל והנאצים, שכן אילו

ישראל, דמוקרטיה זעירה, אשר שטחה מהווה 2 פרומיל משטח מבקשי נפשה נדרשת למסור לאויב את הנכס היחיד שאין לה: "שטחים".
בעוד שאויביה, 22 עריצויות מוסלמיות מתבקשות למסור את הדבר היחיד שאין להם: שלום. <<http://www.acpr.org.il/about.htm>>

מתוקנת היו נרקבים בכלא, פועלים ללא לאות בתקשורת ובקרב ארגונים בינלאומיים - בקהילה האירופית בעיקר - על מנת להביא לדה- לגיטימציה של מדינתם. ולא מדובר בהכרח ב"עשבים שוטים" המצויים בשוליים הסהרוריים של כל חברה דמוקרטית וליברלית בימי שלום. תנועת "שלום עכשיו" החוגגת בימים אלו שלושים שנים להקמתה, והיא זו המכתיבה את סדר היום הלאומי מאז עליית הליכוד לשלטון, בוודאי שאיננה תנועה קיקיונית. עם חבריה נמנים סופרים ידועי שם, חברי כנסת, שרי חינוך וקציני צבא בכירים. אם נבקש אחר שפל המדרגה של ההשחתה המוסרית נמצא אותה בסיסמה המעניקה לתנועה זו את תכלית קיומה: שטחים תמורת שלום:

את תפקיד הדה-לגיטימציה של מדינת ישראל כישות ריבונית על מנת שחורבנה יהווה אקט "מוסרי", בנוסח חיסול המשטר הנאצי, נטל על עצמו דור ההיסטוריונים החדשים מאסכולת פפה/שליים/זאנד ודומיהם. אליהם חוברת שורה של סוציולוגים, פילוסופים, סופרים, עיתונאים במאי תיאטרון וקולנוע ואמנים. תולדותיה של

נערכה תחרות בין ישראל והנאצים על מידת הרשע, הייתה ישראל זוכה במקום ראשון. קיומן של ישראל והציונות הן סכנה לשלום העולם. עלינו להודות כי ישראל, ולא גרמניה הנאצית היא התגלמות הרשע האולטימטיבי.

כך אחד גלעד עצמון, ישראלי לשעבר היושב בלונדון, גיבור תרבות באתרים הניאו נאצים והמוסלמים ברשת. אחד מאלפי יהודים ברחבי תבל, מאוסטרליה ועד קנדה, מבריטניה ועד ברזיל העושים ימים כלילות להכפשתה של ישראל, מי שחורבנה של מדינת היהודים הוא היעד הכפיייתי המניע את פועלם.

ישראל עצמה מרושתת במוטציות מן הסוג של הלמוט אוסטרמן, גדעון לוי, עמירה הס, אילן פפה, נוה גורדון, משה צימרמן ומרעיהם הגודשים את העיתונות והפקולטות למדעי החברה והרוח באקדמיה העברית. עשרות ארגונים של משתפי פעולה גלויים עם האויב החל ב"יש גבול", עבור ב"מחסום ווטש" ו"בצלם" וכלה ב"זוכרות", שבכל מדינה

הציונות בכלל וקורותיה של ישראל הריבונית בפרט, מוגדר בפייהם כשטיפת מוח לאומנית/קלריקלית ומיתוסים שיש לנפצם.

הנרטיב הציוני הוא אפוא קולוניאליזם שנתאחר, הגם אכזרי לאין שיעור מן הקולוניאליזם הקלאסי של המעצמות האירופיות. תהליך ההתיישבות בארץ ישראל אותה הם מקפידים לכנות "פלשתינה" לא היה אלא רצף בלתי פוסק של גירוש הבעלים החוקיים של אותה פלשתינה, קרי: "העם הפלשתיני" מאדמתו. תהליך שהגיע אל שיאו במלחמת 48 ("מלחמת העצמאות" לא תעלה על דל שפתייהם). המלחמה עצמה לא הייתה מאבק דוד בגלית כפי שמבקשת להציג זאת התעמולה הציונית, ולחמשת מדינות ערב שתקפו את מדינת היהודים שזה עתה נולדה לא הייתה כל כוונה חלילה לפגוע במדינת היהודים עצמה אלא למנוע מן הציונים לבצע את זממם, קרי: לגזול מן "העם הפלשתיני" את חלקו בגבולות החלוקה על פי החלטת האו"ם. (שמחה פלפאן, אבי שליים, אילן פפה). לא זאת אלא אף זאת: גייסות הציונים המכונים "הגנה" עלו בנקל, הן במספרם וכן בציודם, על כלל הצבאות של חמש מדינות ערב. כצפוי, הייתה המלחמה כשלון ערבי וקרה בדיוק מה שבן גוריון וחבר מרעיו הציונים חרשו בסתר: הציונים כבשו שטחים גדולים מעבר לאלו שנמסרו להם על פי החלטת האו"ם. שטחים אלו, או גבולות 1949 הם אפוא שטחים כבושים כשם שעזה והגדה המערבית הם שטחים כבושים. תופעה המעידה על תאוות ההתפשטות של המיליטריזם הישראלי, וההשוואה ל-Drang nach Osten הנאצי מתבקשת מעליה.

מאחר ו"מלחמת 1948" לא הייתה כאמור מלחמת מגן אלא מזימה ציונית, והיא שורש האסון וה"חטא הקדמון" להבנת הקולוניאליזם הישראלי, לא היה גירוש האויב הערבי זכותה של מדינה מותקפת לסלק את מבקשי נפשה אלא פשע הזהה למבצעי גירוש של הנאצים בכיבושיהם. מכאן מעשי הטבח, השוד, האונס, רצח זקנים נשים וטף, כל אלה, זוכים לתיאור פלסטי כאשר המגמה העוברת כחוט השני בכל כתביהם - יהיו אלה בני מוריס או אילן פפה מזה, ודליה רביקוביץ' וס' יזהר מזה - יצירת זיקה לנאציזם. זו תבוא בגלוי מפיו של לייבוביץ' בדבר המדינה היודו-נאצית והשוואת בני הקיבוצים ביחידות הקרביות לקלגסי האס.אס. לא מקרה הוא שבזכות שנאתו הלוהטת למדינת היהודים הפך לייבוביץ' לגיבור תרבות של השמאל הישראלי והוא שסלל את הדרך לתפיסת הציונות כקולוניאליזם במתכונת הפשיסטית של היטלר. מכאן "מחנות ריכוז בגדה" (עדי אופיר); "בכל אחד מסתתר אייכמן קטן" (אברהם עוז); ילדי המתנחלים הם היטלר יוגנד, (צימרמן) ועד עמוס עוז הנוטל את לשון הפיגולים של השטירמר בדברי הבלע שהוא שופך על גוש אמונים.

הנה כי כן, לאחר עיון בנרטיב הישראלי כפי שהוא מוצג היום בחלקים נרחבים של האקדמיה העברית, אנו למדים כי

במערכת היחסים במזרח התיכון הצליחה התעמולה הציונית לטעת בקרב היהודים את הכוזב של מדינה רודפת שלום המוקפת באויביה המבקשים להשמידה. ההפך המוחלט הוא נכון, מדינות ערב הן אלו המבקשות לעשות שלום אך מדינת היהודים היא המסרבת בתוקף מכוח הלאומנות המיליטריסטית/הקלריקלית השואפת לכבוש שטחים על מנת להקים אימפריה ציונית (אבי שליים). הדוגמה המובהקת לכך היא ההפרה הישראלית הבוטה של הסכם השלום עם מצרים במלחמת שלום הגליל שהגיעה לשיאה המפלצתי בטבח שערך קלגסי הציונות בסברה ושתילה. העובדה שהלבנונים ביצעו את הטבח, או שנשכחה מזמן או שאמנם בוצע בידי הפלנגות, אך זאת בפקודתו הישירה של אריאל שרון והעדות לכך היא דרישתו של אהרון ברק בוועדת כהן לפיטורי שרון.

★

אולם לא די בכך שבפלסטין קמה ישות יודו-נאצית המאיימת להוריד אסון על עמי המזרח התיכון. אלא שאין כל אמת היסטורית בתביעת הציונים על הארץ. את הניתוק של העם מארצו והפיכת מורשתו לחוכא ואיטולא נטלה על עצמה שורה של ארכיאולוגים וחוקרי תנ"ך העמלים מזה שנים על מנת לנתק כל קשר היסטורי בין היהדות לארץ ישראל ולמורשת העבר. כך למשל ישראל פינקלשטיין ואשר סילברמן, מציגים בכתביהם טיעון לפיו אין בין התנ"ך והאמת ההיסטורית ולא כלום. יציאת מצרים, כיבוש כנען וממלכות דוד ושלמה לא היו ולא נבראו כי אם משל היו. קרי: שמשו את צרכי השעה ביצירות מיתולוגיה כוזבת.⁴

אולם התופעה הגיעה אל שיאה (לפי שעה) בחיבורו של שלמה זנד, פרופ' באוניברסיטה תל אביב. האיש מבקש לנתק כל קשר בין היהודים בימינו לבין העברים שגלו מממלכת יהודה. לפי זנד העם היהודי הוא המצאה ריקה מתוכן.⁵

היהודים אינם גזע, או עם כי אם צאצאי עובדי אלילים מצפון אפריקה, ערבים מדרום ערב הסעודית וטורקים צאצאי הכוזרים, שהתגלגלו אי שם במאה השמינית. ומי הם צאצאי העברים הקדומים? ה"פלשתינים", בעליה החוקיים של הארץ. זאנד מוכן להניח לישראל להתקיים אולם זאת בתנאי שקודם כול תסתלק מן הגזענות הציונית והיהודית ותיהפך לדמוקרטיה חילונית, מדינת אזרחיה - מגמה התופסת תאוצה בשיח הציבורי במדינת היהודים.

בגטו הישראלי, על פי אברהם בורג, "סרטן הגזענות אוכל

4 וראו את ספרם, ראשית ישראל: ארכיאולוגיה, מקרא וזיכרון היסטורי, בהוצאה לאור של אוני' תל-אביב.

5 שלמה זנד, מתי ואיך הומצא העם היהודי, הוצאת רסלינג, 2007.

אני מזועזע מזה שטקס יום הזיכרון המרכזי היה אמש ברחבת הכותל המערבי. זו כבר בעיני תמצית השקר. ירושלים העתיקה היא בסך הכל עיר ערבית, ולהשתמש בה כתפאורה ריקה לסיפורי השכול היהודיים היא מעשה של נישול רוחני... הייתי שמח אם יקום מנהיג בעל שיעור קומה שיחזיר לתל אביב את מקומה כעיר הבירה האמיתית של מדינת ישראל.⁶

למותר לציין דומני, שממשלת אולמרט-לבני-ברק היא השפל הנמוך ביותר אליו הגיעה מדינת היהודים ב-60 שנותיה, והיא - לדעת כותב שורות אלה - ביטוי מובהק להכלאה הקטלנית של שתי המגמות שהובאו בקצרה לעיל: עייפות החומר והשחיתות המוסרית. ואם ישאל השואל ברוח נכאים: "מאין יבוא עזרי?" לא יהיה לחתום מטה מענה. ולכל היותר הוא ישלח את השואל לשוב ולעיין במזמור קכ"א בתהילים.

6 הארץ Online, 11/05/2008.

בנו בכל פה", זאת לעומת הגלות הנאורה אליה נכסף בורג דנו, שכן היא זו שהביאה לידי ביטוי נעלה את ערכיו האוניברסאליים של המוסר היהודי. בשלב זה אין בורג מכחיש את השואה במובנה ההיסטורי, אולם בעצם הגדרתה כ"שואה" היא לפיו התנשאות האופיינית לגזענות היהודית, שכן השואה לא הייתה כי אם עוד אסון ברצף האסונות שבא על האנושות. מכאן שהניסיון הישראלי להציג אותה כייחודית ליהודים הוא ביטוי לגזענות במנטאליות הגטו הציוני. בורג חוזר על טענות האנטישמיות הערבית, לפיה מה שהציונים מכנים שואה איננו אלא סחטנות אמוציונאלית שנועדה להסתיר את פשעיה של ישראל והפרותיה את החוק הבינלאומי ב"שטחים הכבושים".

"ירושלים היא הטהרן של האיטולות היהודיות" קובע מיכאל ורשבסקי (עורך מגזין הכיבוש). מה הפלא אפוא בזועזוע העמוק שתקף את בני ציפר, עורך המוסף הספרותי של הארץ, הכותב כהאי לישנא:

סלקו את ידיכם ממילת נשים

בחברות בהן מתבצעת מילת נשים התמורה היא חיים מלאים של אמהות וגידול ילדים. יש מי שיטען שאישה יכולה למלא את תפקידיה כרעיה ואם מבלי לוותר על עונג מיני. אולם השקפה זו היא כידוע, נושא השנוי במחלוקת.

הנאה מינית זכתה בתרבותנו למעמד נעלה ומשחית כאחת. תומכי מילת הנשים מדגישים את הפן המשחית. המילה תמנע מן הנשים את הפיתוי המיני ובכך תהפוך אותן לנשים צנועות יותר, רעיות ואמהות מוסריות יותר.

ד"ר יולי תמיר